

Φωνή: Οὐς-σου, νὰ δοῦμεν τούτ' ἢ γράτθια ποῦθε βκαίν-ναι! (σιωπή, νὰ ἴδωμεν πόθεν προέρχεται αὐτὴ ἡ φωνή!) || Φρ. Ἐν ἔβκαλεν μήτε φωνήν μήτε γροικθιάν (ἔμεινεν ἀναυδος). Συνών. φρ. δὲν ἔβγαλε μήτε μιλιὰ μήτε λαλιὰ.

ἀγροικιά ἡ, (III) ἀγροικία Πόντ. (Τραπ.) ἀγροικιά Θήρ. Θράκ. (Μυριόφ.) Μύκ. κ. ἀ. ἀναγροικιά Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀγροικία.

1) Ἀνοια, μωρία, ἀνοησία Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πόντ. (Τραπ.): Κακόπαθε ἀπ' ἀναγροικιά Σαρεκκλ. Ἀσ' σὴν ἀγροικία σ' ἀκόμαν πολλὰ θὰ παθάντς (ἀπὸ τὴν ἀνοησίαν σου ἀκόμη περισσότερο θὰ πάθῃς) Τραπ. 2) Ἀπειθία, παρακοή Θήρ. κ. ἀ.

ἀγροικιάζομαι Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐς. *ἀγροικιά (τὸ ἀκούειν), πβ. ἐννοιάζομαι, νοιάζομαι ἐκ τοῦ ἐννοια, ἡ ἐκ τοῦ ρ. ἀγροικῶ κατὰ τὸ συνών. ἀφτιάζομαι, ὁ ἰδ.

Ὡτακουστῶ: Αὐτὸς ἀγροικιάζεται. Συνών. ἀφτιάζομαι, βάζω τ' ἀφτί (ἰδ. ἀφτί).

ἀγροικιστία ἡ, Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.) ἀγροικιστίγια Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγροίκιστος, δι' ὁ ἰδ. ἀγροίκτητος.

1) Ἀφροσύνη, μωρία: Ἐδειξες πολλὰ ἀγροικιστίαν (πολλὰ = μεγάλην). Συνών. ἀγροικιστοσύνη. 2) Ἀμβλύνοια, δυσμάθεια.

Συνών. ἀγροικοσύνη.

ἀγροικιστοσύνη ἡ, ἀμάρτ. ἀγροικιστοσύνη Πόντ. (Κερασ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγροίκιστος, δι' ὁ ἰδ. ἀγροίκτητος.

Ἀγροικιστία 1, ὁ ἰδ.

ἀγροῖκος ἐπίθ. (I) ἀγροικος πολλαχ. ἀγροίκους Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀγροῖκος λόγ. κοιν. ἀνάγροικος Θράκ. (Σηλυβρ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) ἀνάγροικους Σάμ. κ. ἀ. ἀνέγροικος Βιθυν. Θράκ. (Κεσάν. Σαρεκκλ. Σηλυβρ.) ἀνέγροικους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) νέγροικους Μακεδ. ἀγροικός Ἡπ. Κέρκ. Πόντ. (Σάντ.) ἀγροικό Ἀπουλ. (Καλημ. κ. ἀ.) Καλαβρ. (Μπόβ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀγροικος. Ὁ τύπ. ἀγροικός κατ' ἐπίδρασιν τῶν πολλῶν εἰς -κός ἐπιθ. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,127. Διὰ τὴν ὀξυτονίαν πβ. καὶ τὸ μεταγν. ἀγροικικός.

1) 1) Τραχὺς τοὺς τρόπους, σκαιός, ἀξεστος λόγ. κοιν.: Τί ἀγροῖκος ποῦ εἶναι! κοῖμα ποῦ ξέρεῖ καὶ γράμματα. Ἡ σημ. αὕτη καὶ ἀρχ. Συνών. ἀγροίκτητος Β 4, χωριάτης. β) Τραχὺς, σκληρὸς Ἡπ.: Φόρεμα ἀγροικο.

Πβ. τὸ παρὰ Πολυδ. 7,48 «τραχὺ καὶ ἀγροικὸν ἱμάτιον» γ) Ἀγριος, ἐπὶ φυτῶν καὶ ζώων Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.): Χόρτα ἀγροικὰ Μπόβ. Λάχανα ἀγροικὰ Ἀπουλ. Βίδιν ἀγροικό (ἀγριος βοῦς) Καλημ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Φωσκόλ. Φορτουν. πρᾶξ. Β στ. 43 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «βουβάλι κακορρίζικο καὶ ἀγροικο ἀπ' τὰ μουντάνια».

2) Ὁ μὴ νοῶν, ὁ μὴ ἀντιλαμβάνομενος, ὁ ἀπειρος πολλαχ.: Τοῦ πιδὶ εἶναι ἀνέγροικον ἀκόμη Αἰτωλ. Εἶσι ἀνέγροικους ἀπὸν τέτοις δ' λειὲς αὐτόθι. β) Οὐς. ὁ βαθὺς ὕπνος (ἐκ τῆς φρ. εἶμαι ἀνέγροικος): Νὰ πᾶς 'ς τὸν ἀνέγροικο! (ἦτοι εἰς τὸν αἰώνιον ὕπνον, ἀρχ. «ὄλοιο!», «ἐς κόρακας!»). Ἀρὰ Βιθυν. II) Συνεσταλμένος, δειλὸς (ἐκ τῆς

σημ. τοῦ ἐν τοῖς ἀγροῖς μακρὰν τῆς τῶν ἀνθρώπων κοινωνίας ζῶντος, ἣν εἶχε τὸ ἐπίθ. παρ' ἀρχ.) Πόντ. (Σάντ.) Ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀγροικος καὶ ἐπών. Ἀνδρ.

ἀγροῖκος ἐπίθ. (II) ἀμάρτ. ἀγροίκους Μακεδ. (Καταφύγ.) ἀγροίκας Μακεδ. (Σιάτ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. ἀγροικος (ὁ μὴ νοῶν) νομισθέντος συνθ. μετὰ τοῦ στερητ. ἀ- ἐγεννήθη *ἀγροικός, ὅθεν ἀγροῖκος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀγροῖκος (I). Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 9 (1912/3) 50.

1) Νοήμων, νουνεχὴς Μακεδ. (Σιάτ.) 2) Ὁ προαισθανόμενός τι, ὁ μαντεύων περὶ τινος Μακεδ. (Καταφύγ.)

ἀγροικος ἐπίθ. Θήρ. Κεφαλλ. ἀνέγροικος Κύθν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγροικῶ τοῦ ἀρχαίου ἀ νομισθέντος στερητ. διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου ἢ ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γροικῶ, δι' ὁ ἰδ. ἀγροικῶ.

1) Ἐνεργ. ἀπειθής, παρήκοος (θὰ ἐσήμαινε κατ' ἀρχὰς τὸν μὴ ἀκούοντα) Θήρ. Κεφαλλ. Κύθν.: Τέθοιο ἀγροικο παιδί δὲν ἤξανάδα 'ς τὸ γαῖρό μου! Θήρ. Ἀνέγροικος ποῦ εἶσαι, καημένε! || Φρ. Εἶναι Φράγκος ἀγροικος! (ἀπειθέστατος) Κεφαλλ. Συνών. ἀγροίκτητος Β 3. 2) Παθ. ὁ μὴ ἀκούμενος, ὁ περὶ οὗ δὲν λέγεται τι Κεφαλλ.: Φρ. Εἶναι ἄφανος καὶ ἀγροικος (οὔτε φαίνεται οὔτε ἀκούεται). Ἐπῆε ἄφανος καὶ ἀγροικος.

ἀγροικοσύνη ἡ, ἀμάρτ. ἀγροικοσύνη ἡ, Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγροῖκος (I).

1) Μωρία, ἀφροσύνη. 2) Ἀμβλύνοια, δυσμάθεια. Συνών. ἀγροικιστία.

ἀγροικῶ σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀδροικῶ Κύπρ. ἀθροικῶ Κύπρ. ἀροικῶ Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.) ἀγροικοῦ Πελοπν. (Μάν.) ἀγροικοῦ Τσακων. ἀγροικῶ πολλαχ. ἀγροικῶ Β.Εῦβ. Ἡπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. ἐγροικῶ Καρ. (Μύλασσ.) Πόντ. (Ἀργυρόπ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Χίος (Καρδάμ.) κ. ἀ. γροικῶ σύνθηθ. καὶ Καππ. (Σίλ. Σινασσ. Φάρας.) Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν. Σινώπ.) ὄροικῶ Κρήτ. Κύπρ. βροικῶ Θράκ. (Μάδντ.) γροικῶ Σαμοθρ. γροικοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) γροικῶ Εῦβ. (Κύμ.) κ. ἀ. Ἀόρ. ἐνεργ. γροῖσκα Καππ. (Σίλ.) Ἀορ. παθ. ἀγροικίστη Πελοπν. (Λάστ.) Μετοχ. ἀγροικισμένος Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἐγροικισμένος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) γροικισμένος Κρήτ. Πόντ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀγροικός. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 9 (1912/3) 50. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ. (λ. γρικεῖν καὶ γροικεῖν). Οἱ τύπ. ἐγροικῶ καὶ γροικῶ ἤδη ἐν Χρον. Μορ. στ. 2692 καὶ 5350 (ἐκδ. JSchmitt 180 καὶ 349). Τὸ ἀδροικῶ ἔτρεψε τὸ γ εἰς δ κατ' ἀνομ., τὸ δὲ ἀροικῶ ἀπέβαλε τὸ γ ἐπίσης κατ' ἀνομ. Πβ. ΓΧατζιδ. ἐνθ' ἀν. 49. Διὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ τύπ. γροικῶ ἰδ. AHeisenberg ἐν Ἀφιερ. εἰς ΓΧατζιδ. 97. Πβ. ἐπίσης ΒΦάβη Γλωσσ. Ἐπισκ. 45 κέξ. καὶ ΣΞανθουδ. Ἐρωτόκρ. 534.

1) Ἐννοῶ, καταλαμβάνω, ἀντιλαμβάνομαι σύνθηθ. καὶ Καππ. Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. κ. ἀ.): Ὅσα τοῦ εἶπα δὲν τ' ἀγροίκασε Πελοπν. Ἀρχισε νὰ γροικᾷ (ἐπὶ νηπίου) Ἡπ. Τοῦ κουρίτθ' δὲ γροῖσ' ἀκόμα (δὲν ἤλθεν εἰς ἡλικίαν τοιαύτην, ὥστε νὰ ἐννοῇ) Αἰτωλ. Δὲ γροικᾷς

τοῦ γίνεται! Χίος Ἀνὰ τὰ ροῦχα δὲν μπορῶ νὰ ἀγροικῶ τίνους εἶναι Μακεδ. (Κοζ.) 'Κ' ἀκούς καὶ 'κί 'γροικῆς (ἀπὲ ἀκούεις οὐτε ἐννοεῖς. Τὸ 'κ' ἀκούς ἀντὶ τοῦ 'κί ἀκούς) Κοζ. 'Εγροίκεσεν πῶς ἐμέρωσεν (ἐνόησεν ὅτι ἐξημέρωσεν) Κερ. 'Εντὼκ' ἀτον ὁμμάτ' κ' ἐκεῖνος ἐγροίκ' σεν ντ' ἐθέλ' να (τὸ ἐνευσα καὶ ἐκεῖνος ἐνόησε τί ἤθελον) Χαλδ. 'Εγροί- τες ἐχτὲς τ' ἀνάσειμα; (ἀντελήφθης χθὲς τὸν σεισμόν;) Φρ. || Παροιμ. 'Ο Γύφτος ὅσο ἀγροικᾷ 'ς τὸ ντουλάπι του τῆς, δὲν τοῦ πάει ὕπνος (ἐπὶ λαιμαργίας) πολλὰχ. || Ἄσμ.

'Η κάλη του ἐγροίκανεν ἄς τοῦ πουλλί' τὰ γλώσσας (τὴν κάλη του, ἥτοι ἡ σύζυγός του, ἐνόει ἀπὸ τὴν γλώσσαν τὴν πτηνῶν) Κερ. 'Η σημ. αὕτη καὶ ἐν τῷ Χρον. Μαρ. στ. 2692 (ἐκδ. JSchmitt σ. 180) «ἐπεὶ ἔπρεπε νὰ τὴν ἐξεύρετε καὶ νὰ τὸ ἐγροικᾷτε». 'Η μετοχ. ἐπιθετ., νουνεχῆς, συνετὸς Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Πολλὰ ἐγροικισμένον παιδὶν ἐν' (εἶναι) Χαλδ. || Γνωμ. Μὲ 'γροικισμένους ἀνθρώπους νὰ κάθεσαι Χαλδ. β) Προαισθάνομαι, μαντεύω Κέρκ.: 'Αγροίκησε τὸ θάνατό του. Πβ. ἀγροῖκος (II). γ) Κρίνω Πόντ. (Τραπ.): Πῶς ἐγροικῆς ἐσὺ τὰ λόγια 'τ'; (ποῖαν γνώμην ἔχεις περὶ τῶν λόγων του;) δ) Εἰκάζω, συμπεραίνω Πόντ. (Τραπ.): Ντ' ἐγροικῆς ἄς' σὰ δουλείας ἄτ'; (τί εἰκάζεις ἀπὸ τὰ ἔργα του; 'Ο ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου εἰς τὸ ἐγροικῆς διὰ τὸ προηγούμενον ἐρωτηματικὸν ντό). ε) Γνωρίζω, ἀναγνωρίζω Μακεδ. (Κοζ.) κ.ἀ.: 'Ηστιν οὐ ἄντρας μ' ἀπὸν τὴν ξινιτεῖα κί δὲ μ' ἀγροίξ'οι, μὰ ἰγὼ τὸν ἀγροίξ'σα Κοζ.

ς) Εἶμαι ἱκανός, ἐπιτήδειος πρὸς τι, ἐν ἀρνητικαῖς προτ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κύμ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μακεδ. (Βελβ.): Δὲ 'γροικᾷ δὴ γονμάρι ἄχισον νὰ μοιράσ' Βελβ. (συνών. φρ. δὲ νογάει, δὲ νοιώθει, δὲν ξέρει, δὲν καταλαβαίνει, δὲ μπορεῖ). Δὲ 'γροίκησα νὰ ὠφελθῶ ἀπ' αὕτη τὴν περίστασι Σαρεκκλ. Συνών. φρ. δὲ στάθηκα ἄξιος κτλ. (ἰδ. ἄξιος). ζ) Μέσ. συνεννοοῦμαι Ἡπ. Λῆμν. — ΓΒλαχογιάνν. Ἀρχ. 2,7 καὶ 86: Ν' ἀγροικηθῇ καθείς καὶ μὲ τοὺς στρατιωτῆς του ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἀν. 'Γροικηθῇ'τιν μὲ τὸν 'κουκὺρ' πόσου θὰ τὸν πληρώνουμ'; Λῆμν. 2) Ἐνεργ. καὶ μέσ. αἰσθάνομαι Κέρκ. Κρήτ. Παξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ.) Σάμ. κ. ἀ.: 'Αγροικῶ ἔναν πόνο 'ς τὴν πλάτη μου Παξ. Δὲ 'γροικῶ τὸ κορμί μου ἀπὸν τὸ γόπο Κρήτ. Δὲ 'γροικῶ τὰ πόδια μου ἀπὸν τὰ ζάλα ἀπού 'καμα (δὲν αἰσθάνομαι ὅτι ἔχω πόδια ἀπὸ τὰ βήματα ποῦ ἔκαμα) αὐτόθ. Δὲν ἀγροικεῖωμαι καλὰ (δὲν αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν ὑγιᾶ) Κέρκ. Πῶς ἀγροικεῖσαι ἀπὸ παρᾶδες; ἔχεις; (πῶς αἰσθάνεσαι τὸν ἑαυτὸν σου ὡς πρὸς τὰ χρήματα; ἔχεις;) Ἀρκαδ. 'Αγροικᾷ νερό ὁ τόπος (ἀναδίδει ὑγρασίαν ὑπογείως, ἥτοι αἰσθάνονται οἱ κάτοικοι τοῦ τόπου ὑγρασίαν ἀναδιδομένην ἐκ τῆς γῆς) Καλάβρυτ. β) Παθ. γίνομαι αἰσθητὸς Κίμωλ.: 'Αγέρας ἐπὰ χάμω δὲ 'γροικεῖται. 3) Ἐχω τὴν αἰσθησιν τῆς ἀκοῆς, ἀκούω, σύνηθ. καὶ Πόντ. (Οφ.) Τσακων.: Εἶναι κονφός, δὲ γροικᾷ Σέρφι. Τόση ὥρα σὲ φωνάζω καὶ δὲν ἀγροικῆς Πελοπν. Μιλῶ σου 'γῶ, μὰ δέ με 'γροικῆς Κρήτ. Δὲ 'δρροικῶ κάμμιὰ ἀθιβολὴ (ὁμιλίαν) αὐτόθ. 'Γροικῶ τῶν ἀθρόπων πῶς με τὴν ἄλλη παπορεᾶ ἤρχες (ἀκούω ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ὅτι με τὸ προ- τελευταῖον ἀτμόπλοιοι ἦλθες. Διὰ τὴν σύνταξιν πβ. τὸ ἀρχ. «ἀκούειν τινός») Σίφν. Κιούφουρ ἔσσι; ἐφωνῆ ντι τζ' ὥσο' ἀγροικῶ; (κοιμᾶσαι; σὲ ἐφώνησα καὶ δὲν ἀκούεις;) Τσακων. 'Επά' ἐν ἡγροικήθηκε καθόλου κεχρὶ (οὐδεμία εἰδησις περὶ εἰσαγωγῆς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ κέγχρου ἡκούσθη ἐνταῦθα) Σίφν. 'Εχω 'γροικημένα πῶς 'ς τὸ μεγάλο σεισμό ἐσκοτωθήκανε πολλοὶ Κρήτ. || Φρ. 'Ο δεῖνα ἀγροικᾷ γιὰ τὸν πάππο του (φέρει τὸ ὄνομα τοῦ πάππου του). 'Η χρῆ-

σις αὕτη φέρεται καὶ εἰς παλαιότερα γραπτὰ μνημεῖα. Πβ. ΛΖώη Συντεχν. 4 «ὁ ναὸς νὰ ἀγροικᾷται πάντοτε γιὰ τὸν μαραγγόν» (ἥτοι νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τῆς συντεχνίας τῶν ξυλουργῶν) Σῦρ. Ἀντά, ποῦ μοῦ λές, τ' ἀγροικῶ 'γῶ 'ς τὸν ἀκλήδονα (ἀδιαφορῶ τελείως διὰ τοὺς λόγους σου) Σέρφι. Εἶναι 'ς τὴν Πόλι ἀγροικισμένος (εἶναι ἐξακουσμένος εἰς ὅλον τὸν κόσμον, περιβόητος) Μάν. Εἶναι ἀγροικη- μένη αὕτη ἡ νέα (δὲν εἶναι ἀγνή, εἶναι διακεκορευμένη, κυρίως ἔχει κακὸν ὄνομα, εἶναι δυσφημισμένη. Συνών. φρ. εἶναι ἀκουσμένη) Πελοπν. (Καλάμ.) || Παροιμ. φρ. 'Εγὼ μιλῶ κ' ἐγὼ 'γροικῶ (ἐπὶ τῶν μὴ εἰσακου- μένων) Κάρπ. || Ἄσμ.

'Εξέην τ' ἄχτος τῆς φατῶδῆς μακρὰ ὡς δῖλα μίλα,
ἐξέην τ' ἡ φωνούλ-λα του ἄλλο 'κατὸν πεήντα,
οἱ χωρκανοὶ ποῦ τὸ 'δρροικῶν πολλὰ ἐφωθῆκαν

(ἐφθασεν ὁ ἦχος τῆς πληγῆς, τοῦ κτυπήματος, τοῦ Διγενῆ δηλαδή, μέχρι χιλίων μιλίων, ἐφθασε καὶ ἡ φωνὴ τοῦ πληγέντος μέχρις ἑκατὸν πεντήκοντα καὶ οἱ χωρικοὶ ἀκούσαντες τοῦτον κατελήφθησαν ὑπὸ μεγάλου φόβου) Κύπρ. 'Η σημ. καὶ μεσν. Ἰδ. Δουκ. ἐν λ. γροικεῖν καὶ γροικεῖν. β) Παθ. ἀπροσ., ἀκούεται, γίνεται γνω- στὸν Σῦρ.: 'Αγροικεῖται πῶς ἔχον ἄλλου δουλειά. 4) Ὑπακούω, πείθομαι Κρήτ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λάστ. κ. ἀ.) Σέρφι. Σίφν. Σύμ. κ. ἀ.: 'Γροίκα μου, μωρὲ παιδί μου, γιατί θὰ το μετανοιώσης Κρήτ. 'Γροίκα μου ποῦ σοῦ λέω καὶ 'ε' χάν-νεις ('ε=δὲν) Σίφν. 'Ε' γροικᾷ κάενοῦ ὁ πειρασμός! (δὲν ὑπακούει εἰς κάνα ὁ διάβολος! Ἐπὶ ἀπειθοῦς παι- δίου) αὐτόθ. 'Γροίκα τὸν καιρὸν ποῦ σοῦ μιλοῦν (ὑπάκουε, ὅταν σοῦ ὁμιλοῦν, σὲ συμβουλεύουν) Σύμ. 'Γροικᾷ αὐτὸς ὁ δουλὸς (εἶναι εὐπειθής) Κρήτ. || Παροιμ. Νὰ 'γροίκανε ὁ Θεὸς τῷ γοράκω, δὲν θ' ἀπόμνε γάιδαρος ζωδανός (ἐπὶ κατάρας μὴ ἐκπληρωθησομένης κατὰ τὴν γνώμην τοῦ καθ' οὗ αὕτη ἀπευθύνεται) Κρήτ. 5) Παθ. καλοῦμαι, ὀνομάζομαι Ἀνδρ. Κρήν. Κύθηρ. κ. ἀ.: Πῶς ἀγροικᾷται ὁ δεῖνα; Κύθηρ. || Ἄσμ.

Μάντακας Γιάννης ἦτονε, Κολύμπριος γροικᾷται.

'Η σημ. καὶ ἐν Κρητ. συμβολαίους τοῦ 1714 «ἀπὸ τὴν σήμερον καὶ ἔμπροσθεν νὰ εἶναι καὶ νὰ 'γροικᾷται τῶν ἄνωθεν ἀγοραστάδων» (νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τῶν ἀγ.) Συνών. ἀκούω.

ἀγροικῶνομαι Κέρκ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. ἀγροῖκος.

Γίνομαι ἄγριος καὶ ἀπειλητικός: 'Εξύπνησε σὰν ἀγροικωμένος.

ἀγροῖλάκι τό, Κάσ.

'Αγνώστου ἐτύμου. Πβ. ἀγροαλίνα.

Μικρὰ ἀράχνη τῶν ἀγρῶν.

ἀγροῖλεδ ἡ, Νάξ.

'Εκ τοῦ οὖσ. ἀγροῖλιο.

Τὸ φυτὸν ὀξαλὶς τὸ ὀξίδιον (oxalis acatosea) τῆς τάξεως τῶν γερανιωδῶν (geraniaceae). [**]

ἀγροῖλιο τό, Νάξ. ἀγροῖλι Ρόδ. (Χάλκ.)

'Αγνώστου ἐτύμου.

'Ο καρπὸς τῆς ἀγροῖλεδ, ὁ ἰδ. [**]

ἀγροῖστὲ ἐπίθ. Τσακων.

'Εκ τοῦ ρ. ἀγροῖζον.

'Εφίππος: Ποῖερ ἐμ περοῦ ἀγροῖστέ; (ποῖος περὶνᾷ ἐφίππος;)

